

הגשרפין פרק

תשעי סנהדרין

עז

עין משפט
גרי סנה

[דף לב]

נוקין פסס טו אונס כרנון . הלא דעבד בדיים ואלו' יין כדילוף
בזיק (דף נה) פלג תחה פלג לחייב על האונס כמוד וס' : רב
אסא פוסר . דגרמא בעלמא הוא דשמעא קמליה : פוס יומס פסס
וכו' . כסיה דקרא דלעיל או כזביה' דרבינ מלמס וכתיב וזנח
הוא' מיטמא למחשוי נוקין : עפס תורה אור

פז א מיי' רב מהל
דוח סלס' י'
ז ב מיי' טס סלס' ט'
יז ג ד מיי' טס סל' י'
יח ה מיי' טס סל' ט' :

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

101/101

נוקין שעשה בהן שוגג כמוד ואונס כרנון
אנו דין שחייב בהן את המצמצם, רב
אמר בר רב פוסר אמר רב משרשא מ"ס
דאבה דאבא דפטר אמר קא' המות
יומת המכה, רוצח הוא ברוצח הוא הדיב
לן מצמצום, בנזקין לא חייב לן מצמצום.
אמר רבא : כפתו ומת ברעב פטור דאמר
רבא : כפתו : ברחם ומת, כיצנה ומת = חייב,
סוף המה לבא, סוף צינה לבא = פטור
ואמר רבא : כפתו : לפני ארי = פטור, לפני
יתושין חייב, רב אשי אמר אפילו לפני
יתושין נמי פטור דני אולי דני אור, איתמר
כפה עליו גניית ופרע עליו מעזיבה רבא
רבא זורא דאמר חייב ודאמר פטור
חסתיים דרבא הוא דאמר פטור דאמר רבא
כפתו ומת ברעב פטור אדרבה חסתיים דרבי
זורא הוא דאמר פטור דאמר זורא מאן
דעיייליה לחבריה בביתא דרשישא ואדליק ליה
שרגא ומת חייב מעמא דאדליק ליה שרגא
הא לא אדליק ליה שרגא, לא אמר
הרם בלא שרגא לא מתחיל הבלא
בשעתיה

נזקין שעשה בהן שוגג כמוד ואונס כרנון
אנו דין שחייב בהן את המצמצם, רב
אמר בר רב פוסר אמר רב משרשא מ"ס
דאבה דאבא דפטר אמר קא' המות
יומת המכה, רוצח הוא ברוצח הוא הדיב
לן מצמצום, בנזקין לא חייב לן מצמצום.
אמר רבא : כפתו ומת ברעב פטור דאמר
רבא : כפתו : ברחם ומת, כיצנה ומת = חייב,
סוף המה לבא, סוף צינה לבא = פטור
ואמר רבא : כפתו : לפני ארי = פטור, לפני
יתושין חייב, רב אשי אמר אפילו לפני
יתושין נמי פטור דני אולי דני אור, איתמר
כפה עליו גניית ופרע עליו מעזיבה רבא
רבא זורא דאמר חייב ודאמר פטור
חסתיים דרבא הוא דאמר פטור דאמר רבא
כפתו ומת ברעב פטור אדרבה חסתיים דרבי
זורא הוא דאמר פטור דאמר זורא מאן
דעיייליה לחבריה בביתא דרשישא ואדליק ליה
שרגא ומת חייב מעמא דאדליק ליה שרגא
הא לא אדליק ליה שרגא, לא אמר
הרם בלא שרגא לא מתחיל הבלא
בשעתיה

לרבי יהודה היו כעין גניבה דפטרין ביה אדם המזיק כדאמר בהשאל (כ"מ דף נה) דגניבה קרוכה לאונס ואבידה קרוכה לפשיטה
ולענין שומר שטר מייחבי תרוייהו וכן מוכח בהגול קמח (כ"ג דף נה) וס' גבי טבח אומן שקלקל דפריך למאן דפטר בהגס מברייתא
דקמי נתן בהמה לטבח ויגילה חייב מפני שהוא כטשא שטר אלמא סיד דהא מקשה אפילו בהגס חייב כמו שומר שטר שחייב על
האבידה ומשני איתא מפני שהוא טשא שטר לפיכך כשטר חייב אבל בהגס פטור דהו כעין גניבה :

בנזקין לא חייב לן מלמס . משמע דמחייבי טפי ברולא מנזקין ואסן מן דפטרין לקמן ברולא תרים כ"ש בנזקין וכן משמע
בשלה כילד הרגל (כ"ג דף נה) דפטרין זרק לני מראש בגו והו תחזיו כרים וכסותא אפילו קידס וסילקו ואלו' הא
אמריין בריש הסנס (סס דף נה) השרץ גדר בפני בהמה חביו פטור מדני אדם וחייב בדני חייב ופריך כיני דמי או כבטול
בריא בדני אדם נמי ליחייב ומאי קושיא הא דמיא לתרים דפטור ונראה לפרש דאסתא קאי (ל) ולהכי פריך בדני אדם נמי ליחייב אכובל
ויש ספרים שכתבו כהדיא אסתא ודע דתנן התם האלויה ליסמים אליסמים חייבין ומוקמיין בגמרא דהכישוה במקל שי"מ דבלאו הכשה
לא מחייבי אפ"י (ז) שפ"ט לסימס ומיאו ין לדוח דמתינוין להחייב בנזקיה איירי אבל לאבידה דבהמה מחייבי ואלו' למאי דפרישית
דקאי אסתא לישני דפטור מדני אדם קאי אבהמה וי"ל דלא שייך למיטי פטור מדני אדם אס היה שום חיוב (ז) (ל) בבהמה (ולא)
[א] כבטול אבל כשמתוך כבטול רשוע אפי' דאין חומה שיחייב בדני שמים אסתא שהוא רשוע כי"כ שיטול לישול ברוח מטיה או
אפי' ברוח שאינה מטיה חייב נקט השרץ גדר של חביו דמאס בהמה נקט לה ומיאו כבוק האבויא דקאמר מה דמיאמא כיון דלמיאמא
קאי מאי עבד משמע לחיוב דיני שמים קאי נמי אסתא ומאי לפרש דהיק כלומר למיסאד ולמיפל קאי או נמי הכי קאמר כיון דלמיאמא
קאי שהבעלים מוין לסאתר שלא יפול על בני אדם סד"א דכל הקודם במטה זכה ואין לו להאיו מלסאתר כבטול בהמת חביו
ובדני שמים נמי לא מחייב קמ"ל או נמי חייב בדני שמים קאי נמי אסתא שנהגה הוא בה עד שיזדמט לו שפעלים לתקן :

כפתו ומת ברעב . אפי' היה רעב כבר בשעה שקפסו כיון דלא לא היה מחזוק עליו הרעב לא היה מחזק עליו כיון דהיה רעב
לכא ולא דמי לכפסו בהמה שכבר נפלה עליו תמה שראוי לתום בה : סוף תמה לכא ט' . דלא רבי רחמנא מלמס
אלא במקום שהחיל בו הדיוק כבר ומיאו אס כפסו בפנים והביאו במקום שבו תמה לכא וכאף לכה לכא נראה דחייב למי' אבו
מאס תאז ולענין מיתה נמי מחייבין בהשוו מאס תאז כדמוכה ככילד הרגל (סס דף כני) וס' ואין חילוק בין מקרב האלל הדבר
למקרב הדבר אלל האלל כדמוכה בריש הסנס (סס דף טו) דפריך או דמקא נויאיה ברוח מטיה חייבין אדם נמי ליחייב והוא
דלשקל עליה בידקא דמיא דבסמוך אפילו כפסו והביאו עס וחלח' לשקל פטור דדמיא לזרק חן ותרין כידו דלפילו הוא קידס
וסילק פטור ואלו' והוא דהשך בו את הגתס דפטור למי' מלמסו מקיא אמאי פטור לפי מה שפירש בפרק כילד הרגל (סס דף נה) וס'
בשמעתא דפי פרה שסס ידו לתוך פי הגתס והשך ליחייב מאס אבו דדאי הגתס יקיא את הארס וי"ל דשאי הגתס שפדיין אין הארס
בשולס ומיאו קשה היא דרק לרור למעלה דבסמוך דמשמע דאי לא אלא לדרדין אלא לתחה פטור אמאי ליחייב מידי דהוא אלא
אסרטי ומשאו שהגיתן ברלאס גגו ונפלו ברוח מטיה דחייב מאס אבו או כהדי דאלו' קא מוקי כדדיתא בפ"ק דכ"ז (ז' יו) ושמו
אז מטי כאן שהחיל לתחה ממש ולא חיל כלל לדרדין ומיאו זה ודאי קשה דמשמע דלדרדין נמי לא מחייב אלא מאס כד פריך
אז כדו הוא חיל לעיל דהוק תמר כה כחוש הוא ונרין תמר דחייב למי' אבו מאס ממוט והא דתנן בפ"ב דשולין (דף נה) נפלה
סבין מידו וסחס שחיסכו פסולה ודייק שמעא דנפלה הא הפילה הוא כשירה כמאן כרבי נתן דלא בני טונה קשה נפלה נמי ליאו
כי הפילה למי' אבו מאס תאז אס לא נתלק בשחיסכו ולא מהסבד לשקל פטור דדמיא לזרק חן הגולין (מטו דף יז) היה מושך
סוגיא כמי' אבו מאס ממוט ומיאו קשה דאי לתחה לאו כדו הוא מי' אבו מאס דתנן גמריין ממוטין אלא נראה דלחיה היא
במחגיגה ונפלה עליו והרגשו פטור מאס דשלא כדרך ירדשו הוא והסתא שיפוק ליה דלא כדו הוא וי"ל דשאי הגתס שפדיין למעלה
טפל יתר למירוק עד ין לפרש דבכל האי דסוף תמה ונראה ודאי לכא חזק לרור למעלה ונפל לתחה אפילו כפסו והביאו עס פטור
דדמי לכא כדו ולא נמי שלא המייה אלא ברוח מטיה פטור ממייה אלא דלענין ממוט חייב נוק שלס ולא דמי לחי' נוק לרורות אפי' דכה
כדו הוא דהא אבו נמי חייב מאס ממוט כדמוכה בפרק כילד הרגל (כ"ג דף כני) וס' דמאן דחיה ליה מאס תאז חיה ליה נמי מאס ממוט :
כפתו לפני ארי פטור . אין חילוק בין יושין לארי אלא מאס דסחס ארי עדיין לא החיל להבול בו שאלס קפץ כבר עליו הארי לא היה
יסל להתעסק לכפשו אבל סחס יושין כבר החיל להבול ולא מהסבד לשקל פטור דדמיא לזרק חן הגולין (מטו דף יז) היה מושך
ס' . לא דמי לסוף תמה לכא לסוף כינה לכא דהאס ליכא תמה וינה כלא ולא מחילי ביה בשעתיה ולא דמי נמי לכפשו בהמה וינה דהאס כבר
אז עליה מקודם תמה וינה שיש בן כדי להמיה אבל הכא ליכא אלא הוין ומחזוק עליו דמי לכפשו ברעב שכבר ין רעב ממש
ותמיד מחזוק ואס תאמר מאי שגא פרע מעזיבה מהרים ובידקא דמיא ככה שני ויש תמר דהא חייב טפי כדמסיק דמתחיל ביה בשעתיה :

אפי' הויל

סחס

